

[Pilgaard Andersen]

af den blå luft. Dengang loven om dagpenge blev gennemført i sin tid, viste det sig umiddelbart efter, at vi fik 50.000 arbejdsløse. Den har altså været direkte medvirkende til at skabe arbejdsløshed, og ud fra den betragtning mener vi så afgjort, at den bør afskaffes; den hører slet ikke hjemme under arbejdsgiverne. Jeg ved godt, at socialdemokratiet har en helt anden målsætning, de ønskede at skabe ligestilling, men det, vi ønsker, er, at forpligtelsen skal overgå til det offentlige, og derved ønsker vi at garantere lønmodtagerne nøjagtig samme sikkerhed. Vi vil ikke nedskære dagpengene for lønmodtagerne, vi ønsker, at lønmodtagerne skal have samme sikkerhed, men vi mener ikke, at det er en ordening, der hører hjemme under arbejdsgiveren. Arbejdsgiveren køber sin arbejdskraft, og det, han køber, er det, han får, og så skal vi ikke have alle de vedhæng, der kommer bagefter. Det, der er nødvendigt for arbejdsgiveren, er at kunne kalkulere med en faktor, så at han ved nøjagtigt, hvad det koster ham. Det er meget, meget vigtigt, at vi igen får erhvervslivets tillid, som det virkelig kniber med i øjeblikket på grund af de forskellige restriktive krav, der er lagt på det. Jeg forstår ikke, at socialdemokratiet har den opfattelse, at de kun skal tilgodese lønmodtagerne og ikke virksomhederne, og at de slet ikke vil se på de omkostninger, virksomhederne har, hvilket er væsentligt og meget, meget vigtigt, hvis vi skal begynde at konkurrere udadtil.

Vi er selvfølgelig tilfredse med den nedsettelse, der skete i augustforliget, men det er jo kun for en 3 års periode, så går det tilbage til det samme. Da vi slet ikke ønsker den dagpengelov, ønsker vi at få den fjernet, men da vi ved, at der ikke er politisk flertal for totalt at fjerne den, er det, at vi kun går ned til den første uge, som arbejdsgiveren skal betale, mens resten går over til staten. Vi mener, at der er en vis rimelighed i, at arbejdsgiveren kan komme til at virke som et kontrolorgan. Det er nødvendigt, at der ligesom er nogle, der kontrollerer, om sygdomsperioden er rigtig.

Vi ved også, at siden vi har fået dagpenge-loven gennemført, har der ikke været nogen tendenser til ligesom at tage den opsøgende virksomhed op over for beskæftigelsen, for sikkerheden har været der, og derved har der også været nogle ulemper for arbejdsgiverne,

for de har haft nogle faktorer, som de ikke kunne vurdere. Det har igen været medvirkende til, at arbejdsgiverne skal være meget, meget kritiske over for de lønmodtagere, de tager ind i deres firma. Derved, mener vi, er der allerede en meget, meget uheldig faktor. Det er godt nok, at der er sket en ændring til de 3 uger, men det er ikke nær nok. Hvis vi skal have fuld beskæftigelse herhjemme, er vi simpelt hen nødt til at fjerne nogle af de dér uheldige faktorer, der er kommet ind, og som arbejdsgiverne skal gennemskue, når de ansætter nye. Derved sker der det, at vi ikke får ansat nogen i forholdsvis kortvarige perioder, og vi mener så afgjort, at det er meget, meget vigtigt, at arbejdsgiveren kan tage arbejdskraft ind og bruge den i en måned eller to eller måske i en længere periode. Vi mener, at det er meget, meget vigtigt, at vi ligesom kan være med til at få en hurtigere udskiftning, så at vi kan følge konjunkturerne op og ned, efter hvordan beskæftigelsen er. Det kan ikke lade sig gøre, så længe vi har dagpengeloven. Det er bare nogle ting, vi skal være klar over. Så længe vi har dagpengeloven, sætter den begrænsninger, idet der er virksomheder, der decideret siger: ja men vi er ikke særlig interesseret i at tage mere arbejde ind, for vi har et godt mandskab her, og det ønsker vi ikke at udbygge, for det indebærer en hel masse faremomenter.

Det er for mig helt ufatteligt, at I ikke vil være med til at få løst nogle af de problemer, som det er så vigtigt at få løst, for at vi kan få dansk erhvervsliv til at køre igen og få noget af tilliden tilbage. Det må da også være i socialdemokratiets interesse at få så mange lønmodtagere i arbejde som muligt. Jeg forstår ikke, at det kun er en bestemt gruppes interesser, man er interesseret i at varetage, at man er fuldstændig ligeglad med andre. Det er jo sådan, at hvis vi ikke havde arbejdsgivere, havde vi heller ingen lønmodtagere, og det skal vi bare være klar over, de to ting hører meget nøje sammen.

Når man kommer ud og snakker med arbejdsgiverne og hører deres problemer, er de meget, meget negativt indstillet, og de kan ikke se nogen lyspunkter. De siger: vi skal have alle de uheldige ting fjernet. Hvis vi kan være med til at hjælpe på nogle af de ting, tror jeg, at tilliden igen kommer tilbage til dansk erhvervsliv. Den er der ikke i øjeblikket, og den kommer heller ikke, er jeg